

עפ"ת 12277/08/14 - פהד תומא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 12277-08-14 תומא נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 1530/2011

בפני כב' השופטת אורית וינשטיין
המערער: פהד תומא
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

בפני ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה חיפה, כב' השופט שמואל יציב, בתיק תת"ע 4044-04-14, אשר ניתן ביום 30.6.2014. בגזר הדין הוטל על המערער עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים, פסילה לתקופה מצטברת של 15 חודשים (כולל הפעלת עונשי פסילה מותנים), פסילה על תנאי של 5 חודשים למשך 3 שנים וכן קנס בסך 3,000 ₪.

עונשים אלו הוטלו על המערער בשל הרשעתו בשני כתבי אישום שצורפו, האחד - בשל עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, והשני - בשל עבירה של גרימת תאונת דרכים בזמן פסילה.

כתב האישום וההליך בבית משפט קמא:

1. ביום 22.4.2014 הוגש כנגד המערער כתב אישום, המייחס לו עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף (עבירה על סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, זאת לאחר שנתפס נוהג ברכב כאשר רישונו פקע בחודש דצמבר 2009.
2. בדיון שהתקיים בבית משפט קמא ביום 15.5.14 הודה המערער בעובדות כתב האישום והורשע על פי הודאתו.
3. במסגרת אותו דיון ביקש המערער לצרף אישום נוסף, שעניינו גרימת תאונת דרכים בזמן שנהג בפסילה (ת"ד 5925-01-12) (להלן - **האישום הנוסף**).

4. המדובר באירוע תאונה מיום 2.10.10, כאשר על פי כתב האישום הנוסף, שהוגש ביום 22.1.2012, המערער גרם לתאונת דרכים בעת שנהג ברכב, כאשר הוא פסול מנהיגה על פי צו פסילה מיום 21.9.10 (למשך 30 יום).

המערער לא שמר רווח מספיק בינו לבין הרכב לפניו והתנגש בו מאחור, ובכך נפגעו שני אנשים ונגרם נזק לרכבים. המערער נהג באותה עת גם ללא ביטוח תקף.

5. האישום הנוסף צורף לאישום הראשון והמערער הודה גם בעובדות כתב האישום הנוסף והורשע על פי הודאתו.

6. טיעונים לעונש נשמעו ביום 26.5.14. המאשימה ציינה, כי המערער נוהג משנת 1988 ולחובתו 35 הרשעות קודמות, וכי בעברו הרשעה בנהיגה בזמן פסילה וכן נהיגה כשרשיונו פקע מעל ששה חודשים. המאשימה עתרה לעונש של מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה לרבות הפעלת פסילות מותנות במצטבר וכן פסילה על תנאי וקנס.

סנגורו של המערער טען, כי המערער עובד כ"מנהל מכירות בחברת בורסה בהרצליה", ולא ריצה מעולם עונש מאסר בפועל או בעבודות שירות. ב"כ המערער ביקש להתחשב בחלוף הזמן מאז האישום הנוסף (משנת 2011) וביקש להסתפק בעונש צופה פני עתיד. ב"כ המערער הפנה לפסיקה לפיה לא הוטלו עונשי מאסר בפועל או בעבודות שירות, וטען כי מרבית הפסיקה הטילה עונשי מאסר רק אחרי שכבר היו בהרשעותיו הקודמות של נאשם עונש מאסר מותנה. על כן, עתר ב"כ המערער לעונש של מאסר על תנאי. לחילופין, ביקש כי אם ייקבע כי יש להטיל על המערער עונש מאסר בפועל - שזה ירוצה בעבודות שירות.

7. בית משפט קמא הורה על קבלת חוות דעת של הממונה על עבודות שירות טרם שיגזור את דינו של המערער.

8. ביום 17.6.14 נתקבלה חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות במסגרתה נמצא המערער מתאים לעבודות שירות במגבלות וכן צויין כי המערער הביע נכונות לשאת במאסר בעבודות שירות.

9. ביום 30.6.14, לאחר הגשת חוות הדעת של הממונה על עבודות שירות, התקיים דיון נוסף ונשמעו טיעונים נוספים לעונש. ב"כ המאשימה עתרה, על אף חוות הדעת הממונה, לעונש מאסר לריצוי בפועל.

ב"כ המערער טען, כי מתחם הענישה של נאשם, שלא נדון בעבור לעונש של מאסר או מאסר מותנה,

ומדובר בעונש מאסר ראשון - הרי שיש לאפשר לנאשם לרצותו בעבודות שירות.

גזר דינו של בית משפט קמא:

10. כאמור, בית משפט קמא הטיל על המערער בגזר דינו עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, וכן נגזרו עליו 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי שלא יבצע עבירה של נהיגה בזמן פסילה. בנוסף, גזר בית משפט קמא 7 חודשי פסילה במסגרת תיק זה, ו- 5 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים. בנוסף, הורה בית משפט קמא על הפעלת שני עונשי פסילה מותנים, אחד בן 5 חודשים והשני בן 3 חודשים שנפסקו בשני תיקים קודמים. נקבע כי כל עונשי הפסילה ירצו במצטבר, כאשר תקופת המאסר אינה נלקחת במניין ימי הפסילה.

בנוסף הטיל בית משפט קמא על המערער קנס בסך 3,000 ₪, כאשר מסכום זה נקבע כי ניתן לקזז סכום שהופקד כעירבון להתייצבות המערער בתיק האישום הנוסף.

11. בית המשפט קמא התייחס בגזר הדין לעברו התעבורתי של המערער, אשר צבר לחובתו 35 הרשעות קודמות מאז שהוציא את רישונו בשנת 1998, ביניהן אף הרשעה קודמת של נהיגה בזמן פסילה, שעליה נדון לעונש של פסילה ופסילה מותנית.

12. בית משפט קמא קבע כי מתחם הענישה ההולם עבירה של נהיגת רכב בזמן פסילה הוא עונש של מאסר של מספר חודשים, שניתן לריצוי בעבודות שירות, וכן פסילה וקנס.

ביחס לרכיב הפסילה נקבע כי מתחם הענישה נע בין 6 חודשי פסילה ל- 24 חודשי פסילה.

ביחס לרכיב הענישה של הקנס, בית משפט קמא סבר כי מתחם הענישה ההולם, בהתחשב במצבו הכלכלי של המערער, העוסק בשוק ההון, צריך לנוע בין סך של 2,000 ₪ ל- 5,000 ₪.

13. בית משפט קמא לא מצא כי קיימות נסיבות להקלה בעונשו של המערער, ולעומת זאת מצא כי מספר הרשעותיו הקודמות מחייב החמרה בדינו.

טענות המערער בערעור:

14. המערער טען כי ביחס לאישום הראשון, שעניינו נהיגה ללא רישיון תקף (תת"ע 4044-04-14) היה הסדר טיעון בינו לבין המשיבה, לפיו ייגזרו עליו 2 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס. לטענת המערער, עונשו הוחמר ללא כל פרופורציה, וללא כל נימוק, עקב צירוף האישום הנוסף.
15. בהקשר זה נטען על ידי המערער, כי בית משפט קמא לא נתן משקל לחלוף הזמן מאז האירוע נשוא האישום הנוסף, ולכך שכתב האישום הנוסף הוגש כשנתיים לאחר התאונה, כאשר מדובר בתאונה קלה. כמו כן, טען המערער כי לא ניתן משקל להודאתו ולחיסכון בזמן שיפוטי.
16. המערער הוסיף וטען, כי שגה בית משפט קמא בקביעת מתחם העונש ההולם, כאשר לשיטתו היה עליו להעמיד את הרף התחתון של עונש המאסר על מאסר מותנה בלבד.
- עוד נטען, כי בית משפט קמא לא התייחס כלל לפסיקה שהוגשה ע"י המערער, התומכת, לטענתו, במתחם הענישה ביחס לרכיב המאסר - כפי עמדתו.
17. בנוסף, נטען כי טעה בית משפט קמא עת הטיל עונש מאסר ארוך בעבודות שירות, כאשר לא נגזרו על המערער עונשי מאסר קודמים כלל, ואף לא מאסר מותנה.
18. הוסיף המערער לטיעונו אף ביחס לקנס שהוטל עליו כי הוא קנס כבד, ביחס למצבו הכלכלי, הכולל חובות רבים, והעונש שנגזר עליו עלול להוביל לפיטוריו.
- המערער אף טען כי טעה בית משפט קמא עת הכניס למסגרת שיקוליו בקביעת מתחם הענישה ביחס לקנס - את מצבו הכלכלי של המערער ואת מקצועו, כאשר לא הוצג בפני בית משפט קמא כל נתון בנוגע למצבו הכלכלי.
19. המערער ביקש להישלח לבדיקת שירות המבחן, זאת בין היתר בשל חלוף הזמן הרב בין העבירות החמורות בהן הורשע, ולאור השנוי בחייו בכך שהפך לאב, ומביע חרטה על עבירותיו הקודמות.

עמדת המשיבה:

20. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור, תוך שהיא מדגישה את חומרת העבירות בהן הורשע המערער ואת עברו התעבורתי המכביד. בנסיבות העניין, המשיבה סבורה כי בית משפט קמא הקל עם המערער, עת לא הטיל עליו עונש מאסר בפועל.

21. המשיבה הפנתה לפרוטוקול הדיון מיום 30.6.2014 בבית משפט קמא, בו ציין ב"כ המערער כי יש לקבוע כי עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות. המשיבה טענה איפוא, כי אין לקבל את טענת המערער כאילו לא היתה ציפייה שייגזר עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.
22. המשיבה הדגישה כי המערער הורשע בעבירות דומות מספר פעמים, ועברו כולל 35 הרשעות, מה שמעיד על דפוס התנהגות בעייתי, המחייב ענישה מרתיעה.
- עוד טענה המשיבה כי גם אם פקיעת הרישיון ופסילת הרישיון נבעו מצווי הוצל"פ, כפי טענת המערער, הרי אין בכך הצדקה להתנהלות המערער, אשר היה מודע לעובדת היותו פסול מנהיגה, ואף גרם לתאונה.
23. עוד נטען כי נסיבותיו האישיות וכן מצבו הכלכלי של המערער אינן שונות מאלו של נאשמים אחרים, לפיכך אין המדובר בנסיבות מיוחדות המצדיקות הקלה משמעותית או התחשבות מיוחדת.
- ב"כ המשיבה הגישה פסיקה ביחס למקרים דומים, כאשר היתה עבירה נוספת בעבר של נהיגה בזמן פסילה, אשר בגינה הטילו בתי משפט עונש של מאסר בפועל.
24. המשיבה התנגדה להפניית המערער לתסקיר, זאת משום שהבקשה לא הועלתה במסגרת הטענות בבית משפט קמא, וכמו כן לדידה אין צורך בתסקיר.

דיון והכרעה:

25. לאחר שעיינתי בכל החומר הרבלנטי, שמעתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להורות על דחיית הערעור. לא מצאתי גם בסיס לבקשת המערער להפנייתו כעת לתסקיר קצין מבחן.
26. ההלכה הפסוקה קובעת כי בית משפט שלערעור לא יתערב בענישה, שנגזרה בערכאה הדיונית, אלא במקרים בהם טענה הערכאה הראשונה טעות ממשית או שגזרה עונש חריג תוך סטייה קיצונית ממתחם העונש ההולם בנסיבות דומות.

נא ראו: ע"פ 3852/13 **סרחאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.7.13);

רע"פ 230/13 **שבדרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.1.2013).

27. על כן, על מנת שתיצלחנה טענות המערער כנגד גזר הדין - הרי שיש לבחון האם נופל מקרהו לגדר

המקרים המצדיקים התערבותה של ערכאת הערעור. לעמדתו, עניינו של המערער - אינו מצדיק התערבותו של בית משפט זה.

28. לא מצאתי כי בגזר דינו של בית משפט קמא נקבע מתחם ענישה שגוי או כי ישנה סטייה ממתחם העונש ההולם.

29. מתחם הענישה הראוי נקבע בהתאם לנסיבות עובדתיות רלבנטיות, הדומות למקרהו של המערער. במקרה הנדון, מתחם הענישה נקבע בהתייחס למצב עובדתי של נהיגה בזמן פסילה, צירוף אישומים, כמו גם עבר תעבורתי מכביד, לרבות הרשעות קודמות בעבירות דומות, המעידות על העדר הפנמה מצד המערער ואי מורא החוק עליו.

30. בנסיבות אלו, נראה כי דווקא העונשים שהוטלו על המערער הינם קלים יחסית, בהתחשב בצירוף האישום הנוסף ובעברו התעבורתי המכביד, הכולל עבירות קודמות של נהיגה בזמן פסילה.

31. מתחם הענישה בעבירות כגון אלו של המערער נקבע במסגרת רע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' מוראד אבו-לבן** [פורסם בנבו; 8.5.07] שם קבע כבוד השופט א. לוי כדלקמן:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב (רע"פ 410/04 מזרחי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 7.3.04; רע"פ 7019/04 אופיר נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 12.8.04; רע"פ 9399/04 קרקי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 30.1.05; רע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 26.5.05; רע"פ 7523/06 מואסי נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 25.9.06).

על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה, כי "מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רישיון לפי פקודה זו ... דינו - מאסר שלוש שנים".

ברם, בית-משפט זה חזר והדגיש - ולא רק בעבירות מן הסוג בהן חטא המבקש - כי מלאכת הענישה הנה אינדיבידואלית. בבואה לגזור את הדין יש חשיבות רבה לכך שהערכאה הדיונית תפעיל את שיקול דעתה, ותתחשב, בין היתר, בנסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו של העושה. "מדיניות ענישה כללית ועקרונית לעולם לא תוכל לבוא תחת שיקול דעתו של בית-המשפט בערכאת הדין ובנסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם המיוחד שהורשע בדינו" (רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל, טרם פורסם, מיום 12.2.06).

חוששני שבהקשר זה נתפס השופט המלומד בבית-משפט קמא לטעות. העמדה העקרונית המשתקפת מפסק-דינו - הנזק שמאסר עלול להמיט על נאשם שהורשע בנהיגה בזמן פסילה, וברגיל מנהל אורח חיים נורמטיבי - הוא אמנם שיקול רלוונטי וחשוב לעניין העונש. אולם, זהו אינו השיקול המרכזי וודאי שאינו היחיד. שיקולים נוספים הבאים בחשבון הם הרצון להתמודד עם התופעה של נהיגה בזמן פסילה, שעל חומרתה הרבה כבר עמדתי, והצורך לשגר מסר ענשי חד וברור כדי להרתיע את ציבור הנהגים. נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי אף הן מהוות נתונים מן העניין. אין דינו של נאשם שלחובתו שורה ארוכה של עבירות תעבורה, ועבירות של נהיגה בזמן פסילה בפרט, כדין מי שנוהג לציית בדרך כלל להוראות החוק. כאן מתגלה פעם נוספת תפקידו החשוב של השופט בהפעלת שיקול הדעת המסור לו בבחירת רכיבי העונש ומידתו בכל מקרה המונח לפניו.

הנה כי כן, אין הערכאה הדיונית מחויבת אפוא להטיל מאסר על כל מי שהורשע בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, חרף החומרה הרבה הנלווית למעשה זה. אולם, כלל דומה חל גם על המקרה ההפוך, היינו, אין לקבוע אפריורי כי עבירה של נהיגה בזמן פסילה לעולם לא תוביל להשתת מאסר על הנהג. כל מקרה ונסיבותיו.

על רקע כל האמור, ונוכח ניסוחה של העבירה הקבועה בסעיף 67 לפקודת התעבורה - מתחוויר כי האפשרות להטיל על נאשם מאסר אינה יכולה להיות מותנית בכך שהוטל עליו מאסר על תנאי במסגרת הליך קודם שבו הורשע. אדרבא, לכל עבירה קצב המחוקק עונש בצידה, וכך נעשה גם לגבי העבירה של נהיגה בזמן פסילה בגינה נקבע עונש מקסימאלי של **שלוש שנות מאסר**."

32. בחינת הפסיקה, אשר דנה במצבים עובדתיים של עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון תקף וכן גרימת תאונת דרכים בזמן פסילה, בצירוף עבר תעבורתי מכביד - מובילה למסקנה כי הוטלו עונשי מאסר בפועל על נאשמים דוגמת המערער.

נא ראו: רע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.1.14), שם נגזרו על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל;

ראו גם רע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.1.2014);

רע"פ 1569/14 פז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.3.14);

רע"פ 512/10 קאיד אבו אלקיעאן נק מדינת ישראל [פורסם בנבו, 24.1.10];

וכן רע"פ 8253/10 שלמה גיא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 9.1.11].

33. על כן, אינני מקבלת את טענת המערער, לפיה שומה היה על בית משפט קמא להטיל על המערער עונש מאסר מותנה ולא להטיל עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, רק בשל העובדה, כי בעבירות הקודמות בהן הורשע המערער, לרבות עבירות קודמות של נהיגה בזמן פסילה - לא הוטל עליו עונש

34. הפסיקה אליה הפנה ב"כ המערער במסגרת הערעור דנא לפיה, כביכול, מתחם הענישה הנהוג בעבירות, דוגמת העבירות בהן הואשם המערער, מסתכמת במאסרים מותנים בלבד, לצד פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה - איננה הפסיקה הרלבנטית לעובדות הקונקרטיות של המערער, כפי שפורטו לעיל.

עיון בפסיקה אליה הפנה ב"כ המערער מלמדנו כי במקרים הנ"ל עסקינן בנאשמים נעדרי עבר מכביד, בשונה מעניינו של המערער, או נאשמים אשר היה בנסיבותיהם האישיות כדי להצדיק הקלה מסוימת בגזר דינם באופן שלא הוטל עליהם עונש מאסר בפועל או בעבודות שירות. נסיבותיו של המערער, כאמור, שונות, וממילא, כפי שכבר בואר לעיל, אין העונש שהוטל עליו חורג ממתחם הענישה.

35. דומני, כי בעניינינו, מקום בו ישנה התנהלות חוזרת ונשנית מצד המערער, החוזר ונוהג ללא רישיון ובזמן פסילה, נדרשת הרתעה משמעותית, על מנת שיחדל מלזלזל בהוראות החוק.

36. למעלה מן הצורך אציין, כי גם אם הרף התחתון של מתחם הענישה ברכיב המאסר הינו מאסר מותנה - הרי שנסיבותיו של המערער, כפי שציין בית משפט קמא, אינן מובילות להקלה בעונשו, אלא להיפך. על כן, משהוטל על המערער עונש מאסר לריצו בעבודות שירות - הרי שללא ספק לא מיצה עימו בית משפט קמא את הדין עד תום, אלא הקל עימו.

37. השיקולים לחומרא הקיימים בעניינו של המערער פורטו בגזר הדין, כאשר השיקול הדומיננטי הוא עברו התעבורתי המכביד של המערער, שצבר לחובתו 35 הרשעות בעבירות תעבורה שונות, לרבות הרשעות בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, כמו גם צירוף האישום הנוסף, שעניינו גרימת תאונה בזמן שנהג בפסילה, לצד שני עונשי פסילה מותנים שהיו ברי הפעלה.

37. מנגד, מלבד הודאתו של המערער באישום ובאישום הנוסף - לא ניתן היה למצוא שיקולים לקולא, ואף לא נטענו מעבר לכך כל טיעונים לקולא על ידי ב"כ המערער בפני בית משפט קמא. ולא בכדי. גם טיעונו של המערער בערעור בפני בדבר השינוי במצבו האישי והפיכתו לאב וטיעונו בדבר מצבו הכלכלי - אין בהם כדי להוביל לביטול עונש המאסר בעבודות שירות.

עוד ובנוסף אציין, כי על אף טענת המערער בדבר הסדר טיעון ביחס לאישום הראשון - לא נמצא כל ביטוי או ראיה לקיומו של הסדר טיעון שכזה בתיק בית משפט קמא, וממילא לא הוגש ההסדר לאישור בית המשפט. על כן, לא ניתן לקבל טענת המערער גם בעניין זה.

38. עוד יש לציין, כי המדיניות הנוהגת בפסיקתו של בית המשפט העליון בעבירות של נהיגה בזמן פסילה - הינה להחמרה בענישה בעבירות אלו:

"לא אחת בעבר, אישר בית משפט זה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופות ממושכות על מורשעים בעבירה שעניינה נהיגה תחת פסילה, בעיקר כאשר מדובר בבעלי עבר פלילי ותעבורתי מכביד [...] בנסיבות אלו, סבורני, כי הטלתו של קנס בסך 50,000 ש"ח בלבד, מהווה הקלה משמעותית עם המבקש, וזאת אף אם המבקש יצטרך, בסופו של יום, לרצות 30 ימי מאסר תמורתו" (ראו רע"פ 7612/13 אמסלם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.3.2014).

39. בנוסף, לא מצאתי גם כי יש מקום להפחית מהקנס שהוטל על המערער. המערער בעצמו לא טען דבר וחצי דבר בדבר מצב כלכלי רעוע, כביכול, בפני בית משפט קמא, הגם שבמסגרת הטיעונים לעונש עתרה המאשימה, בין היתר, להטלת עונש של קנס, וברור כי אם רצה המערער לטעון לעניין עצם הטלת קנס באופן כללי, או לעניין שיעורו - באופן ספציפי, תוך עתירה להתחשבות במצבו הכלכלי - היה עליו לטעון זאת בערכאה הדיונית ולהביא ראיות מתאימות לכך, וזאת לא עשה.

להיפך - ב"כ המערער ציין בפני בית משפט קמא את עיסוקו של המערער, ללא כל איזכור לקשיים כלכליים ובוודאי ללא הצגת ראיה כלשהי לכך.

זאת ועוד, כבר נקבע כי קשיים כלכליים אינם מהווים שיקול להפחתתו של קנס. נא ראו לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בעניין **אמסלם** לעיל:

"לא למותר הוא להוסיף, לעניין חוסר יכולתו הכלכלית של המבקש לשלם את הקנס שהושת עליו, כי פתוחה בפניו האפשרות לפנות למרכז לגביית קנסות בבקשה לפרוס את תשלום הקנס, בהתאם לסעיף 5ב(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995."

סוף דבר

40. לא מצאתי כי נפל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא. העונשים אשר הוטלו על המערער מצויים במתחם הענישה ההולם את העבירות בהן הורשע המערער ואת נסיבותיו הספציפיות. בית משפט קמא ערך האיזונים הראויים בנסיבות העניין.

אני מורה אפוא על דחיית הערעור על כל חלקיו.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות שהוטל עליו, כפי שנקבע על ידי בית משפט קמא בגזר הדין.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לבאי כוח הצדדים בפקס' ובדואר רשום.

ניתן היום, ד' חשוון תשע"ה, 28 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.